Noh ee Kull! üks kord tuli aigus teda waewama. Kohe wettas ta pudeli kapiff, kuhi sisse, ning saatis kutsriga arsti käe näitusseks kas aigus peaks kangemaks ninema. Aga kutsser wa laom tegi pudeli suure tüsgakatti. Nok, mis nõu nüüd aitab? — Es aita muud kui wettas uue pudele, ning karja aidas juhtas üks lehm kusema, kutsser pani pudeli ala ning lasi-na arwata ühe aja sisse jaosta, ruttas siis jälle edasi.

Andas pudeli arsti käe, see waatis wastu walgust ning ütles: kolme pääwa pärast teek teite ärra ärit (ärgse) wassika. Selle aruga tuli kutsser kogu ning ütles seda ärgale. Se kohkus imsatti käskis kutsri oort abused ede panna: mee sõidame kangele reisi peele. Nattikse aja pärast teeta kutsser ot kõik walmis on, istusid siis kahekettapeele ning sõitsid kodun ää. Kui nad juba ütsi kangele olid läind jõudsid nad ühte metsa. Ohte ämarikku aeg akkas juba käda tulema ning abused es taha akkiff edasi minna mette. Kutsser andas ohjad ärra käe ning läks ede waatama. Nägi ühe kulma wastud mehe tee peel ~~mõnd~~ es olewad. Küsutas, rapeutas, mette aga inge tilka. Nägi kõnad jaapad jalgas, akkas neid esele küskuma: üüne tuli ete oort jallaff ää, ägatsene mette paoliskid. Wõttis siis noa tasskust, ning leikas jalega selttes ostaff ää, eriskas saani ning läksid edasi. Läks juba üsna pimeks, ärra akkas ädadlema: mõ aigus läheb wastu öö ikka suuremaks, peaks kuskelumaja olema, läheksime öömajale. Wümaks nägid ühe elu, lasid siis abused weel joosta ning jõutsid neida pere õue. Kutsser tuli peelt maha ning läks tuba öömaja paluma. Pere rahwas olid elles ämarikul, lubati is ka. Kutsser läks õue tõi ärre ning esse reise asjasisse, wiskas ejad ahju äärele, see lubati peretaad: poolest ingamise kõrra jäki ahju taha weel istuma. Pere em akkas koldist tuld wõtma, selle aja sees läks kutsser õue ning talitas abused ää. Tuli siis tubaronisid selle peele ete oort ahju peele ning jäkid magama. Pere rahwas olid natukse aega weel ülal, läksid siis ka magama.

Nattikse aja pärast kuulis neine rihatseff tõnukseff ijeärans ääl: küputas wa teise poole ülas, läksid waatema. Noor mullikas mis juba ammu oota oli, oli wassika toord. Kulm ilm oli omaff kohaff ka, sellepärast oli sündind loomuke na wäätike. Taet wattas teise silele tõi tuba ning pani ülas ahju ääre jalgotsi sooja. Selaksid jälle magama. Tikki aja pärast ringutes ärre omaff, tundas mid agu pehmed ese jalgotsis, katsus käega, wassik tegi oort: „mõõh"! Ohsa kallis aeg! ärre kohkus nii saati, naagu oleks üs teda pistand. Keputas kutsrid: tõuse ülas! wassik walmis wassik welmis! Katsume rattu mineme. Kutsser jäält kibinal, kabinal, ejad kaimu, esewa kulmand saapad mista ämarikne oli ahjupeele wiskand tõmbas käe ning puistas teiseff jala wälja, siis maha ning õue. Sääl pani ~~mõlemad~~ kahekesti abused ede ning tahat nelja kaju poole. Ärra aigus kadus naagu tina tuhka.

Meesning neine ärkasid omikn ülas, naine läks oort ahju äärele waatma mis noor loomuke jäal teeb. Akkiff nägi: surmid imimese jalg, ahju peelwõõrud mette kuskil, ning wassikas üsna terwa. Ülüdis mehele: see on ju päris wana pagan ise. mis meitele minewa ääse sündind on, ütsitasime ta ohta kiil ahju peele, aga nüüd on ta mõlemad öö-majalised nahka pand. Mis nüüd ikka meitsi saab. Mees waatas ka, siis ütles: juaes tõhi me kennegile ütelda katsuta oort ää teppa, enne kui ta jõud ärmus kengeks läheb. Seep sitemi siina, seepaita autku ajada, see peame tulega ää põletama. Tegidgi nõuda.

3. Igaüks hoidku oma.

Peremees, peremaine, sulane ning ümardaja istusid sooma rumita, egaühel oma leha ofaces. Sulane waatas kuuda silmaga peremehe ofa peele ning imimustas seda esele, sellepärast näpistas ta kuuralt mustatestule surnuks ning ütlis ise kõrme äälega: